Doğan Kardeş

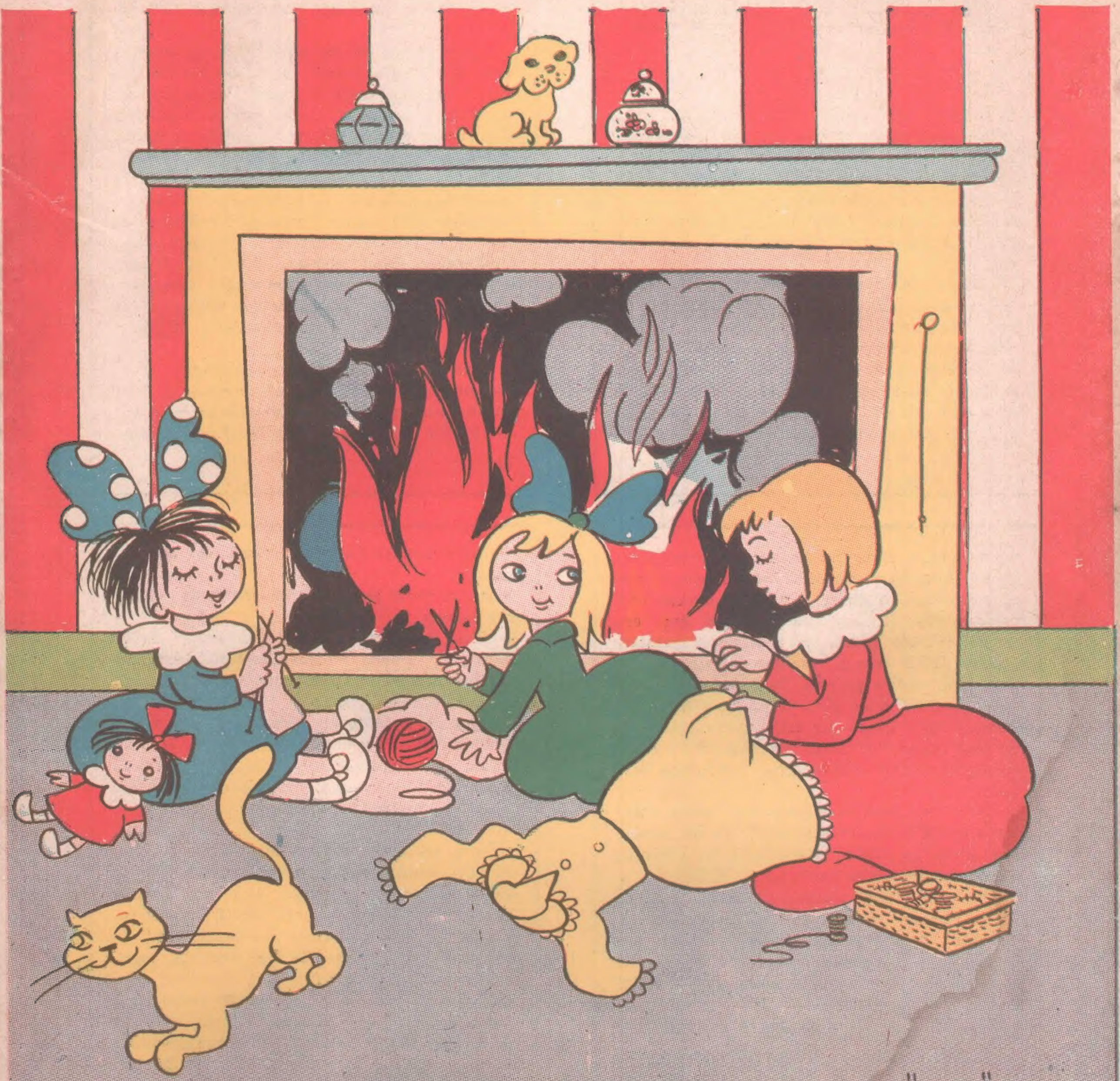

Sayı
334

DİKİŞ ÖĞRENİYORUZ!.

Krş.
15

— XIX —

O, hediyeyi alınca bütün domuzları serbest bırakacak, ben sözümde durmuş olacağım, sen de kahraman bir çocuk olduğun için ad kazanacaksın.
— Yalnız mı gideceğim?
— Evet, yalnız gideceksin!
— Ooo.. gidemem! Ödüm patlar! Silahım yok. Sonra ormanda fena ruhlar, büyük domuzlar var.
— Gideceksin! Gitmelisin!»
İhtiyar artık kızmaya başlamıştı. Daha sert bir sesle «Benim kim olduğumu unutuyorsun galiba» dedi. Sukya, sesini biraz daha yumuşattı :
— Dinle Mâsa, korkacak hiç bir şey yok. Ben, ruhları öyle bir bağlarım ki, sana hiç bir fenalık dokunmaz. Yalnız gitmelisin, çünkü yanında başkaları olursa, adam domuzlarını kaçırır. Ama

sen silâhsız olduğun için senden fenalık gelmiyeceğini anlar, kaçmaz; biraz sonra da götüreceğin hediyeyi bulur.»
Mâsa, düşündü. Sonra korka korka cevap verdi:
— Öyleyse gideyim.
— Aferim, işte böyle olmalı. Şimdi gel, ben sana nasıl gideceğini anlatayım.»
Eline uzun bir sopa aldı, yere yumuşak kırık bir hat çizdi.
— Bu nehirde şimdi sen sandalına biner, aşağıya doğru kürek çeker, beyaz kayaların bu tarafına doğru gidersin. Orada bir sandal daha göreceksin. İşte o yol, Wari ormanının gizli yoludur. Ben, oradan giderim. Büyük bir mağaraya gelinceye kadar yolu takip edersin. İşte o mağara, domuzların evidir. Büyük bir keten ağacına da rastlayınca, sola dön, ilk karşılaşacağın mağara, Wari-Dawan'ın evidir. Orada kırmızı bir işaret göreceksin. İşte sana vereceğim hediyeyi oraya bırakacaksın. Bütün olanlara dikkat et. Çünkü sonra ben, sizin eve gelip sana sualler soracağım. İyice anladın mı?» Mâsa, kafasını düşünceli düşünceli bir aşağı, bir yukarı salladı. Sihirbaz devam etti :
— Şimdi eve nasıl döneceğini anlatayım. Tekrar nehir yolu ile dönmek, çok uzun sürer, hem sen, avcıların yanına dönünceye kadar, belki onlar, oradan ayrılmış olurlar. Belki de seni ara-

maya çıkarlar. Onlardan ayrıldığını biliyorlar değil mi? Kusu'ya mı söyledin? Pek âlâ öyleyse, nerede olduğunu bildikleri için merak etmezler, ve onlar da köye dönerler. Onun için sen, çam ormanlarını takip ederek eve gidersin. Mağaraları geçince, domuz ormanı sona erer, biliyorsun. Ondan sonra, vadiye gelirsin. Yolu kaybetmene imkân yok, çünkü zaten bir tane yol var.» Mâsa, susuyordu. Hâlâ içinde bir korku vardı. Ama Sukya fena ruhları bağlıyacak olduktan sonra, neden korkuyordu sanki? Sukya, gene konuşmaya başladı :
— Artık ben hazırlanmalıyım. Sen, benim yatağıma yat uyu. Çadırda su aygırı eti ve muzlar var. Acıkırsan yersin. Sabahleyin de nehirden ormana yarım saatte varırsın.»
Sukya, evinin içinde dolaşmıya başladı.
Mâsa, hamağa tırmanıp yattı. Çok yorulmuştu. Gözlerini kapar kapamaz uykuya daldı. Bir ara uyandı. Ateş sönmüştü. Ay ışığında, Sukya ile hasta kızılderilinin kayığına doğru yürüdüklerini gördü. Yavaşça «selam» dedi. Kimse cevap vermedi. Tekrar gözlerini kapadı ve derin bir uykuya daldı.

DOMUZ ORMANI

Mâsa, domuz ormanının başına gelince korkudan durdu.

— Acaba ormana girsem mi, yoksa geri mi dönsem?
Durup ormanın karanlıklarına, sonra da dönüp nehre baktı.
— Tam Sukya'nın anlattığı gibi, dedi. Beyaz kayaların yanında Sihirbaz doktorun sandalını buldum. Benim sandalı da onunkinin yanına bağladım ve ormana çıktım.»
Sabahın ilk aydınlığında, orman sessiz ve esrarlıydı. Etrafı bürüyen sis, kaynıyan muz tencerelerinden çıkan dumanlar gibi, yavaş yavaş yükseliyordu. Böcekler, uykularından uyanıyor, siyah, yeşil, sarı kelebekler uçuşuyorlardı.
Kocaman mavi bir kelebek yalnız başına sarmaşıkların arasında dolaşıyordu. Mâsa, bıçağını bir eliyle sımsıkı tutuyordu. Öbür elini de kıvırcık kafasının üzerine koymuştu. Ağırlığını bir ayağından diğer ayağına geçirdi. Bir türlü karar veremiyordu. Hem ormandan korkuyor, hem de yoluna devam etmezse Sihirbaz doktorun yapacaklarını düşünüyordu.
Uzaktan, çok uzaktan hiç tanımadığı sesler geldi. Masa, kıvırcık başını bir yana bükmüş dikkatle dinliyordu. İçinden bir ses «Ne korkuyorsun?» dedi. «Ormandan korkacak ne var? Sen kızılderilisin, yani ormandan bir parçasın.» Mâsa omuzlarını indirdi. Hayır, korkmuyordu. Ormana doğru birkaç adım attı. — Devam edecek —

PUL KÖŞESİ

KOLEKSİYON YAPMAK İÇİN NELER LÂZIMDIR ?

Topladığını pulları karma karışık bir halde, zarfların içinde saklamayınız. Bu durumdaki pulların bir çoğu kıvrılabilir veya birbirine yapışabilir. Koleksiyondaki pullar tarih sırasi ile ve tertipli bir şekilde koleksiyon defterlerine yerleştirilmelidir. Bu defterlerin en güzelleri klasörler ve albümlerdir. Klasörlerde, pullar saydam kâğıtların arasına yerleştirilirler. Albümlerde, pulların yerleri çizilerek gösterilmiştir. Pullar bu yerlere özel kâğıt parçaları ile yapıştırılırlar. Bunların yerine pul defterleri de kullanabilirsiniz. Ve yahut, ciltli bir defterde pullarınızın yerlerini çizerek koleksiyonunuzu sıralayabilirsiniz.

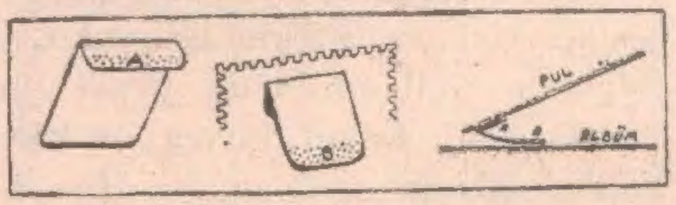

Şarniyerin noktalı yerlerini ıslatarak şekildeki gibi yapıştırınız.

Pullarınızı tarih sırasına göre dizmek ve eski pulların değerlerini öğrenmek için bir pul kataloğu lâzımdır. Pul kataloğunda her pulun resmi ile beraber bir numarası vardır. Pul defterine yapıştırdığınız pulların altına bu numarayı yazarsınız. Katalokta ayrıca bütün pulların damgalı ve damgasız değerleri yazılmıştır, çıkış tarihleri gösterilmiştir ve her pul serisi hakkında bilgiler verilmiştir. Katalokta, sizde olmayan pulların resimlerini görür ve anları tanırsınız.

Pullarınızı albümlere veya pul defterlerine yapıştırmak için bir takım özel kâğıtlar kullanıldığını söylemiştik. Bu kâğıtlara (Şarniyer) denir. Bir tarafları zamklanmış ve üst kısımları kıvrılmıştır. Pulları yapıştırmak için; kıvrık kısım hafifçe ıslatılarak pulun üst kısmına yapıştırılır, kâğıdın alt tarafı da ıslatılarak albümdeki yerine yapıştırılır. Böylece istediğiniz zaman pulunuzu albümden söküp çıkarabilirsiniz. Koleksiyona koyacağınız pulların temiz ve lekesiz olması lâzımdır. Pullarınızı en fazla kirleten şey de ellerinizdir. Bu sebepten koleksiyoncular hiç bir zaman pullarını elleri ile tutmazlar, (Pul Maşası) denen özel bir maşa kullanırlar. Bu maşa tıpkı cımbız gibidir. Yalnız pulları zedelememek için ucu düzdür, ve ser değildir.

Pul maşası

Bu saydıklarımıza bir de büyüteç eklerseniz, bir koleksiyoncuya lâzım olan bütün malzeme tamam demektir...

Önder TÜZCET

ÇIKACAK ROMANLARIMIZ

Doğan Kardeş Yayınevi, dünyanın en meşhur çocuk romanlarından biri olan Mark Twain'ın Ç a l ı n a n T a ç romanından sonra iki küçük çocuk romanı daha hazırlanmağa başlamıştır. Bunlardan biri Nihal Yalaza Taluy teyzemizin dilimize çevirdiği *Sihirbaz Kulesi*, ötekisi Orhan Azizoğlu amcanın çevirdiği *Balina Avcıları* adlı romanlardır.. 50 kuruş fiatla satışa çıkarılacak olan bu birbirinden güzel iki roman bir buçuk ay kadar sonra elinizde bulunacaktır.

GRİP SALGININA KARŞI !

Her yıl bu aylarda ortalığı grip kasıp kavurur. Bu yıl da öyle oldu. Hasta olan olana. Sapır sapır döşeklere seriliyor, cayır cayır yanıp tutuşuyoruz. Demek grip mikropları bizden daha kuvvetli. Savaşta çok kere o kazanıyor, biz kaybediyoruz. Şu alçak mikroplara karşı koyabilmek için ne yapmalı ? Bunu hepimiz biliyoruz ama, bir türlü yapamıyoruz. Bunun için de mikroplar bizi daima gafil avlıyorlar. Meselâ vücudumuzu kuvvetli tutmak için iyi yemek yemek gerektiğini kim bilmez ? Kuvvetlerimizi tazelemek için erken yatıp en aşağı dokuz saat uyumanın lüzumunu kim anlamaz. ? Sıcaktan soğuğa çıkarken arkamıza paltomuzu giymenin şart olduğunu bilmeyen var mı ? Akşamları yatarken dişlerimizi temizlemek, hastaların yanına girmemek, ellerimizi ağzımıza sokmamak gibi sağlık kaidelerini duymamış olmanıza imkân var mı ?

Haydi bakalım sevgili kardeşlerim, şu grip salgınına karşı, koymak için bütün bildiklerimizi yerine getirmeğe çalışalım.

Meraklı şeyler

★ Sinek sıvıdan ziyade sarı veya kırmızı şeyler üzerine konar. En fazla beyaz veya açık yeşili tercih eder.

★ Bütün yılanlar suda yüzerler.

★ Dünyadaki bütün otomobiller arka arkaya dizilse ve saatte 50 kilometre hızla gitse, bu geçid 24,5 gün sürer.

★ Cervantes meşhur eseri «Don Kişot» u büyük bir sefalet içinde yazmıştır.

★ Kuşlar, yiyeceklerini çiğnemeden yuttukları için, bir şeyin lezzetinden anlamazlar.

★ Kiraz Avrupaya Asyadan gelmiştir.

★ Kuşların ancak bazıları uçarken öter.

★ Japonlar, ateşli silâhları çoktanberi bildikleri halde avda hâlâ ok veya kama kullanırlar.

★ Pennsylvania (Amerika) da istasyon binasının üzerine, güvercinlerin konmasına mani olmak için, tahtadan koca koca kediler dikilmiştir.

★ Kulaklarınızı tıkadığınız halde, dişlerinizin arasına alacağınız bir saatin işlediğini duyabilirsiniz.

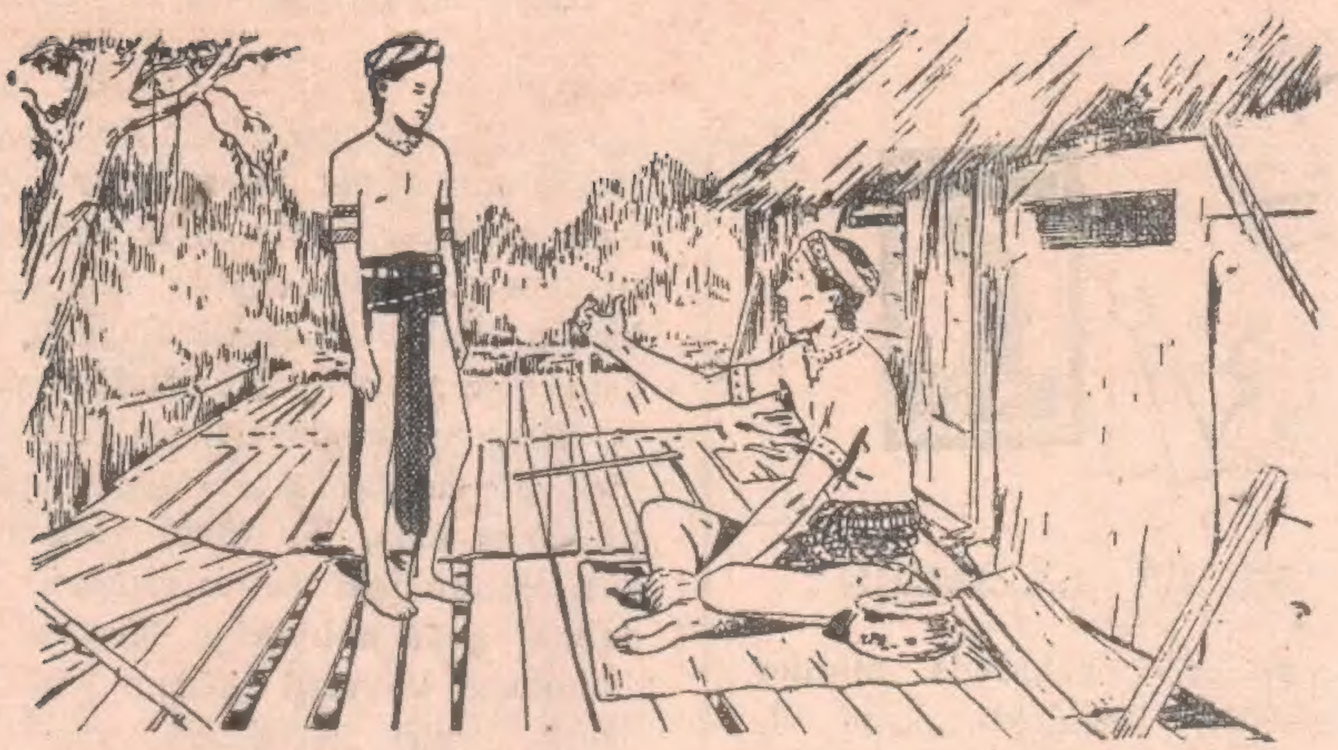

HİKÂYE

FEDAKÂR ANA

BUNDAN yıllarca önce Filipinlerde köy kadınları tarlada çalışıyorlardı. Hava çok güzeldi, toprak nemliydi. Genç kızlar, çıplak ayaklarile toprağı çukurlara doğru itiyorlardı. Tatlı tatlı esen rüzgâr, etrafta neşeli bir hava yaratıyordu. Herkes o kadar sevinçliydi ki, yüksek dağın tepesinde leke halinde beliren karaltıyı hiç biri görmedi.

Sukca da bu çalışanlar arasındaydı. Bebeğini battaniyeye sarıp pirinç sepetlerinden birinin içine bıraktığı için gönlü rahat çalışıyordu. Yaşlı kadınlar, çocuğu henüz pek küçük olduğu için Sukca'ya çalışmamasını söylemişlerdi. «Sen üzülme, biz senin tarlana da patates ekeriz, git evine otur.» demişlerdi ama, Sukcaya söz dinletememişlerdi. Birden Sukca «Kartal, kartala bakın» diye bağırarak olduğu yerde zıpladı. Feryat köyün her tarafını bir anda sardı. Erkekler tüfeklerini kaparak çayırlara koştular. Fakat kartalın nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Bu sırada uzaktan bir kadın çığlığı yükseldi : «Çocuğum, çocuğumu kurtarın.» Bu çığlığa diğer kadın sesleri de karıştı : «Sukcanın çocuğu, zavallı yavrucak.» Erkekler tarlalara düştüler : «Ne var, ne oldu?» diye kadınları sorgu yağmuruna tuttular. Birden Sukca ortaya atılarak :

«Yavrum... Çocuğum!. Kartalların pençelerinde.. Ne olur, kurtarın onu. Yalvarırım size!..» diye bağırdı. Bütün gençler, hep birden sordular. «Kartal nerde, nereye gitti ?» Hakikaten canavar kuşun ne tarafa uçtuğu belli değildi. En nihayet dağın tepesine doğru yükselen ve yükseldikçe küçülen bir gölge gördüler. Bir kaç dakika sonra o da gözden kayboldu. Sukca, dizleri üstüne çömelerek olduğu yerde sallanıyor, ellerile yüzünü kapamış inliyordu.

Erkekler kartala küfrederek kamalarını kınlarına soktular ve birer birer geriye döndüler. Kadınlar, büyük bir sessizlik içinde işlerini bitirdiler. Sukca, boş kalan pirinç sepetinin yanı başına çömelmiş duruyordu. Çocuklar : «Kartal, Sukca teyzenin çocuğunu kapmış, ne yazık» diye birbirlerile konuşuyorlardı. Bu sırada, evlerden birinden ihtiyar bir kadın çıktı. Uzun uzun dağlara baktıktan sonra, ayaklarını yerde sürüyerek Sukcanın yanına geldi ve «Kalk kızım, kalk» dedi. Şukca, göz yaşları arasında ihtiyara bakıp yerinden kalktı. İhtiyar kadın, Sukcanın omuzunu okşıyarak : «Saçını başını düzelt kızım, dağlara çıkıp çocuğunu ara. Muhakkak bu gece kartal onu yuvasında bırakır. Ancak yarın sabah parçalar» dedi. Bunu işiten bütün erkekler hayretle : «İyi ama, şimdiye kadar hiç bir insan dağın tepesine tırmanamadı. Sukca, bu işi nasıl becersin?» dediler.

İhtiyar kadın, kaşlarını çatarak : «Siz çok konuşur, az bilirsiniz. Ben küçükken böyle bir olay olmuştu. O zaman bir kaç delikanlı dağa tırmanmıştı. Fakat ne yazık ki, sizin aranızda onlar gibi cesur kimseler yok. Hepiniz de korkaksınız!» diye bağırdı. Erkekler «Ne münasebet» diye cevap verdiler. «Eğer karşımızdaki düşman olsaydı, hiç durmadan baltalarımızı biler, yaylarımızı gererdik.»

İhtiyar kadın, erkeklerin sözünü kesti ve : «Sizi gidi korkaklar sizi. Gidin de köpeklerle didişin, onlar sizin denginizdir.» dedi.

Sukca ile kocası Yonka, ortadan kaybolmuşlardı. Önde Sukca, arkada kocası dağ yolunda ilerliyorlardı. O gece köy halkı, mukaddes dağın dibinde bir ateş yaktılar ve ilâhları merhamete getirmek için bir sürü kurban kestiler. Delikanlılar, Sukcaya ve kocası Yonkaya yardım etmek için dağa tırmanmağa karar verdiler. Çünkü ihtiyar kadının sözleri onlara pek dokunmuştu. Delikanlıların peşine kadınlar da takıldı. Ama kimi yakından kimi de uzaktan geri döndüler. Böylece saatler geçti. Köye dönmekten utanan erkeklerin bir kısmı ağaçlar altında kıvrılıp yattılar. Ateşin hızı azaldı. Fakat birden ay doğdu, ortalığı aydınlattı. Dağın tepesinden güneş göründüğü vakit, yola çıkan delikanlıların hepsi geri dönmüşlerdi. Fakat Sukca ile kocası Yonka onlarla gelmemişti. Her ikisi de orda ölmüş olabilirlerdi. Fakat Sucka sağdı. Kartalın yuvasını bilmediği halde boyuna dağa tırmanıyordu. Hava kararınca, aklına, çocuğunun acıkacağı geldi. «Ya şimdi ağlıyorsa» diye düşündü. Dağa tırmandıkça, tuttuğu yol kayboldu. Dağları çok iyi tanıyan kocasının yanında olmasını nekadar isterdi. «Niye Yonka benimle beraber gelmedi» diye için için kocasına kızdı. Fakat tam bu sırada kocasile karşılaştı. Yonka : «Gel yolu göstereyim Sukca» diye yanına geldi.

Bulundukları yerden köylülerin yaktıkları ateş görünüyordu. Bütün köy halkının kendileri için dua ettiklerini düşünerek, aç ve yorgun olmalarına rağmen ceraretleri arttı. Vadi, çoktan karanlığa bürünmüş olduğu halde dağın tepesi henüz aydınlıktı. Yol adıkça, büyük alev gittikçe küçüldü. Nihayet siyah bir örtü üzerinde tek bir parıltı halini aldı. Bir kaç dakika sonra o da gözden kayboldu. Artık dağın tepesine de karanlık çökmüştü. Yonka bile korkmağa

TAHSİL
ve
CEHİZ
sigortaları
ne kadar küçük yaşta başlarsa
o kadar kârlıdır.
DOĞAN SİGORTA

FAN-FİN-FON

Yazan ve çizen:
Güngör Kabakçıoğlu

— 1 —

Bahçıvan Hasan fidan yetiştirmesini çok sever. Bunun için bahçenin muhtelif yerlerinde çukurlar açar.

Bir gün Selmaların kedisi Duman bu çukurlardan birinin yanı başında durdu. FAN-FİN-FON'a oyun oynamağa karar verdi.

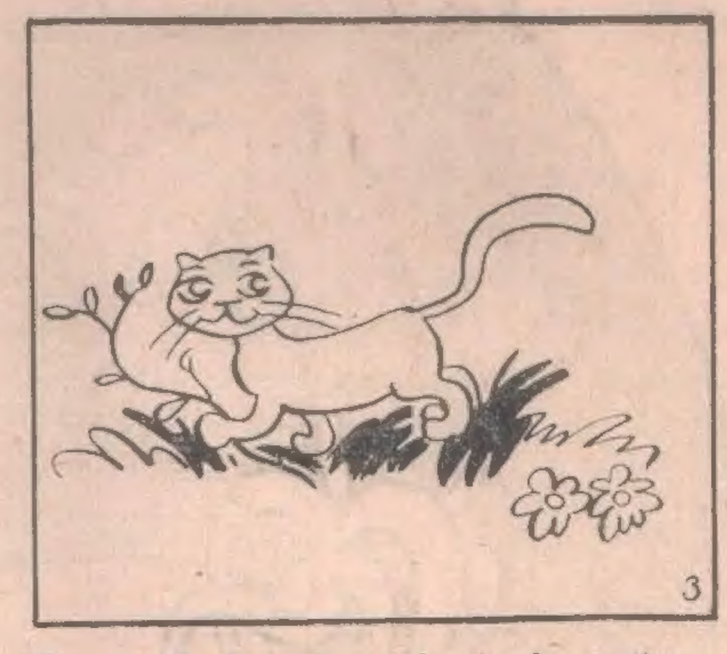

Hemen bahçenin arkasında yığın halinde duran çalı çırpıyı alıp çukurların üzerine örttü. Artık tuzak hazırdı..

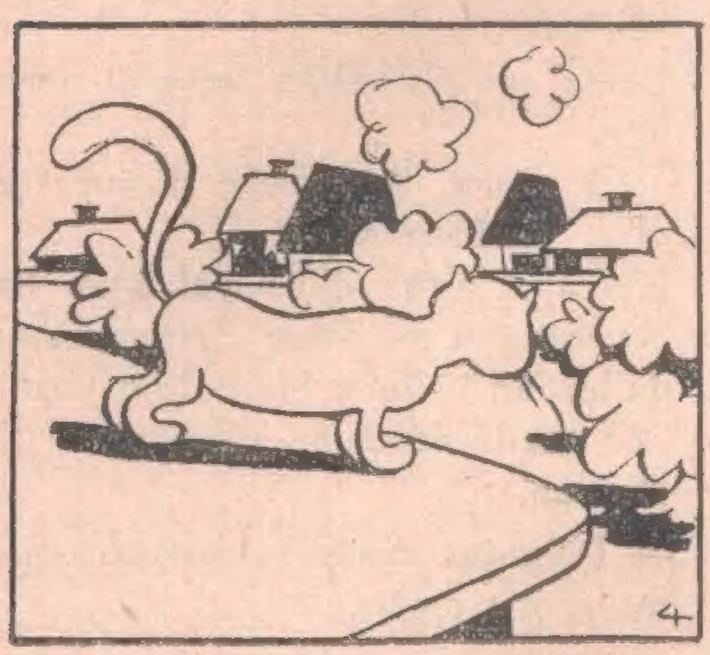

Sonra koşarak dama çıktı ve FAN- FİN- FON'unun gelmesini beklemeğe başladı.

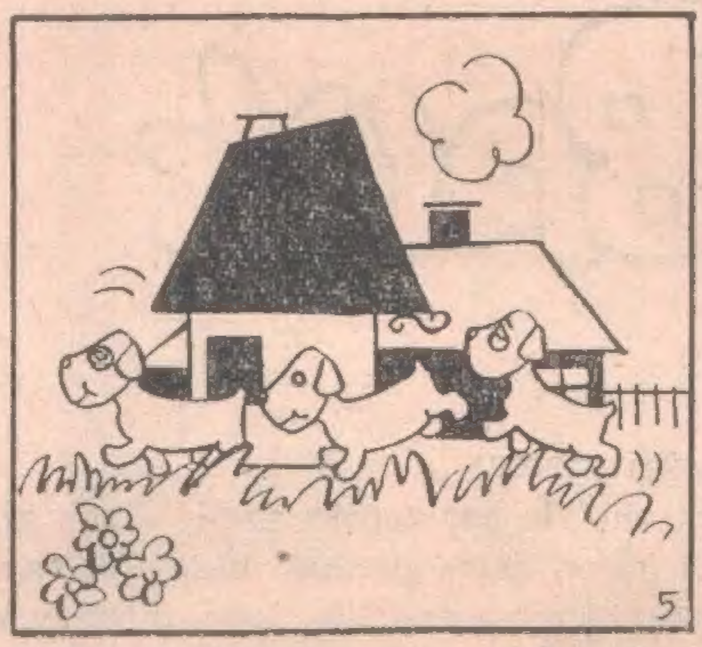

Bizim üç ahpap çavuş güle eğlene bahçede göründüler. Hiç bir şeyden habersiz yürümelerine de-

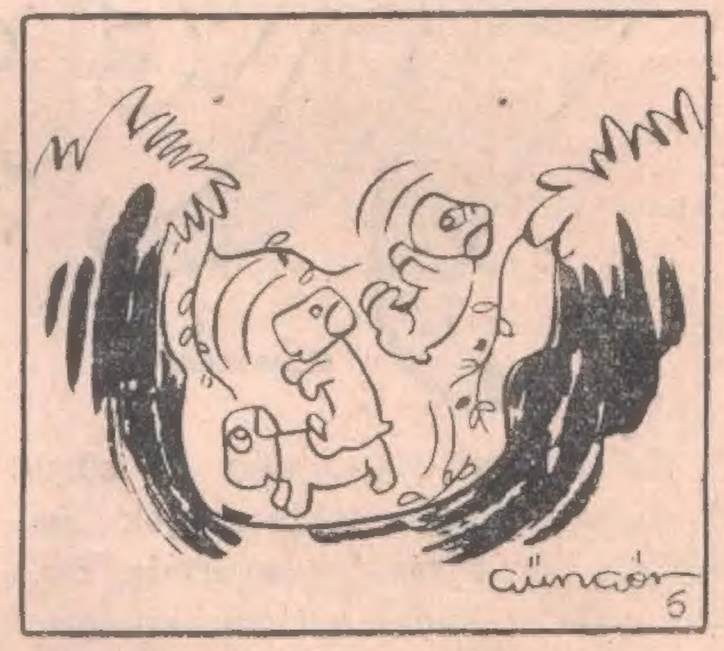

vam ediyorlardı.
Tam tuzağın üzerine gelince üçü de paldır küldür çukura düştüler.

başladı. Bir kaç saat mola verdikten sonra tekrar yola çıktılar. Bir saat kadar hiç konuşmadan yürüdüler. Birden Yonka, eliyle bir kayayı işaret ederek «İşte kartalın yuvası» diye bağırdı. Demek o hain canavar, dimdik duran bu azametli kaya üzerinde yaşıyordu. Sukca ile kocası korkuyla birbirlerine baktılar. Acaba aradıkları yuva bu muydu? Yoksa bu kadar zahmetten sonra yavrularını başka bir yere kaçırılmış mı bulacaklardı? Sukca : «Cesaretimizi kaybetmiyelim. Kartalların hepsi şimdi uykudadır» diye fısıldadı. Fakat Yonka şimdi yeni bir güçlükle karşılaşmıştı. Yuvanın bulunduğu yer, altı metre kadar yükseklikte sipsivri bir kayaydı. Yonka, kayanın etrafında bir iki kere dolaştıysa da tırmanabilecek bir köşe bulamadı. Bunca yol yürümüş bu iki insan, şimdi beş, altı adım önünde duralamışlardı. Acaba ne yapmak lâzımdı? Ellerinden hiç bir şey gelmediğini anlayınca, oracığa kıvrılıp yattılar ve uyuya kaldılar. Sukca, uyanır uyanmaz yerinden fırladı. Ortalık ağarmağa başlamıştı. Uyanan kuşlar birbirlerine günaydın der gibi bağırışıyorlardı. Tam o esnada, bir çocuk ağlaması duyuldu. Sukca, durduğu yerden sıçrayarak sesin geldiği kayaya koştu. Sanki bu iri taş parçasını kırmak istermiş gibi tırmalamağa başladı. Acaba kocası neredeydi? Tam onu arıyacağı sırada, kayanın tepesinden bir insan çığlığı duydu. Bunun ardından kanat çırpması işitildi. Sabahın en erken saatinde kayanın üzerinde bazı çıkıntılar gören Yonka, durmadan tırmanmıştı. Fakat uyanık olan kartallar da ona saldırıyorlar, sivri tırnaklarile zavallı adamın etlerini koparıyorlardı. Her iki eliyle de kayalara tutunduğu için kamasını kullanacak vaziyette değildi. Tam bebeği alacağı sırada anne kartal, Yonka'nın başını ve yüzünü tırmaladı. Baba kartal da omuzuna saldırarak kanattı. Yonka biraz serbest kalınca. eline geçirdiği bir sopa ile kuşları korkuttu. Diğer elile de bebeği kucakladı. Gömleğinin sağlam olan bir köşesine bağladı ve aşağa inmeğe başladı. Tek eliyle de etrafta uçuşan kuşları korkutmağa çalışıyordu. Bu tehlikeli dakikaların sonunda Yonka, kayanın dibine baygın bir halde düştü.
Akşam üzeri hava kararmak üzereyken, köylüler ufukta iki kartalı gördüler. Derhal oraya doğru koşarak Yonkayı, Sukcayı ve çocuğu evlerine taşıdılar.

DENİZ Kralı Neptün'ün bir sürü çocuğu olduğu halde en çok on sekizinci kızı Sirena'yı severmiş. Bu, güzel olduğu kadar iyi yürekli, yumuşak başlı bir kızmış.

Sirena on beş yaşına bastığı gün kral babası ona yaşgünü hediyesi olarak pek güzel bir altın yüzük vermiş.

— Sirena, demiş. Bundan sonra bana işlerimde yardım edeceksin. Bu yüzük sana istediğin herşeyi güzelleştirecek bir kudret verecektir.

O günden sonra prenses Sirena'nın eline aldığı bir deniz kabuğu sedef haline geliyor, çakılın içinde altın damarcıkları parlamağa başlıyormuş.

Çok geçmeden bütün denizaltı dünyası kral kızının sihirli kuvvetini duymuştu. Tâ uzaktan, yüzerek saraya gelmeğe, Sirena'ya kendilerini güzelleştirmesi, kusurlarını düzeltmesi için yalvarmağa başlamışlar.

Deniz yıldızı,

— Prensim, ne olur, beni gök yıldızları gibi parlak, ışıl, ışıl yap ! diyormuş.

Mercan ağacı büyümek; istridye, kabuğunun incilerle süslü olmasını istiyormuş. Sirena hepsinin dileklerini, yüzüğünün bir dokunuşiyle yerine getiriyormuş.

Sirena'yle her zaman sadık köpek gibi gezen kalın gövdeli bir balık varmış. Prensesten bir şey dilemeyen tek yaratık oymuş. Prensesin buna hayret ettiğini görünce, balık,

— Çirkin olduğumu biliyorum, demiş. Ama sen beni bu halimle de seviyorsun, hizmetimden memnunsun. Başka ne istiyebilirim?

Bir gün, nasıl olmuşsa olmuş, prenses Sirena sihirli yüzüğünü kaybetmiş. Besbelli denizaltı bahçelerinden birinde gezerken parmağından düşürmüş bunu... Babasının hediyesini kaybettiği için üzülmüş. Fakat bu üzüntü, yüzüğün kayboluşundan sonra denizaltı halkının onu aramadığını görmekle artmış. Yavaş yavaş, yanında sadık balığından başka kimse kalmamış. Bir gün onu da göremeyince Sirena ağlamaktan hasta düşmüş.

Halbuki çirkin balık, Sirena'nın düşürdüğü gibi ondan kaçmamış. O, prensesin kederini görünce sihirli yüzüğü aramağa çıkmış. Denizden yardım istemiş. Deniz, içinde yaşayanların tekini bile gücendirmek istemezmiş :

— Prenses Sirena'nın kaybettiği yüzüğü görmedim, nerede olduğunu da bilmiyorum; cevabını vermiş.

Ama balığın gönlü olsun diye, yardım etmesi için iri bir dalgayı yanına katmış. Dalga, balığı saraydan uzak bir yere götürmüş. Balık cesaretini ve ümidini kaybetmiyormuş. Yosunları tarıyor, gördüğü her midye, istridye kabuğunu yokluyormuş. Fakat sihirli yüzük bir türlü meydana çıkmamış.

Balığın fedakârlığını gören Deniz, ona karşı ilgisiz davranmasından utanmış. Kulağına,

— Bir de denizaltı ormanına git... diye fısıldamış.

Balık, yorgun argın denizaltı ormanına dalınca, bir sesin,

— Çekil buradan çirkin balık !.. diye bağırdığını duymuş. Senin gibilere güzellik diyarında yer yok.

Bunu söyleyen iri, geniş dallı bir Mercanmış. Sedefli çiçekler arasında harikulâde güzel bir görünüşü varmış.

Deniz, zavallı balığa cesaret vermek için,

— Korkma, ilerlemeğe devam et!.. diye fısıldamış.

Mercana biraz daha yaklaşan balık heyecandan nerdeyse tıkanacakmış : dallardan birinde Sirena'nın yüzüğünün takılı olduğunu görmüş!

Mercan,

— Dalgalar arasında sallanırken elime geçti; demiş.

— Niçin götürüp sahibine geri vermedin ?

— Bu yüzüğün kudretinden faydalanmak elimdeyken niye vereyim! Herkes benden bir şey bekleyip önümde eğiliyor.

Sirena'nın kederini hatırlayan balık, aslında yumuşak başlı olduğu halde, hiddetlenmiş. Mercanla kavgaya tutuşmuş. Öteki,

— Hele yaklaş! Üstünde tek bir pulunu bırakmam... diye onu korkutmak istemiş.

Fakat balık korkmamış. Küçük yuvarlak gövdeciğiyle dikenlerle dolu olan Mercan ağacının üstüne atlamış. Deniz, küçük kahramana acımış. Sularını hafifçe oynatmış. Yüzük mercan dalından kaymış. Balık da onu yakaladığı gibi Sirena'ya ulaştırmış.

Hiç bir mükâfat istemediği halde Sirena, kalın kabuklu sırtını okşamış. Yüzüğü taşıyan elin değmesiyle balığın pullarının hepsi altından olmuş.

Böğürtlen ABLA

BARON MUNHOSEN'İN SERÜVENLERİ

DAR BİR YOLDAN İKİ ARABA NASIL GEÇER

Bu olaydan kısa bir müddet sonra savaş bitti.

Evimden çok uzaklarda bulunduğum için bir an evvel yola çıkıp köyüme ulaşmak istiyordum. O yıl müthiş soğuk bir kış, ömrümde görmediğim şiddetli soğuklar bastırmıştı. Bu seferki yolculuğumu bir arabayla yapıyordum. Gittiğimiz yol çok dardı. Öyle ki karşıdan kazara bir başka araba gelecek olsa birbirimizin yanından geçmemize imkan ve ihtimal yoktur. Böyle bir vaziyetle karşılaşıp yolumuzdan kalmaktan korktuğumuz için arabacıya durmadan boru çaldırıyordum. Ya evlatlarım, ozamanlar korna. klaksiyon gibi şeyler olmadığından arabacılar yanlarında bir boru taşırlar, bunları öttürerek birbirlerine haber verirlerdi. Arabacı önceleri borusunu iyi öttürüyordu. Aradan bir müddet geçtikten sonra gücü yettiği kadar üflediği halde borudan ses çıkmaz oldu. Boru ne diye birdenbire susmuştu böyle? Gayet sağlam, sesi de tatlı bir boruydu. Her üfleyişte mükemmel çalıyordu evvelce. Bu vaziyet karşısında ne yapacağımızı şaşırdık.

Böylece yolumuza devam ettik. Neden sonra korktuğum başıma geldi. Yolda bir başka arabayla karşı karşıya geldik. Ne o geçebiliyordu, ne de biz. Arabadan aşağı ipin bir hal çaresi aramağa karar verdim. Yola yağan karlar temizlenip kenara süprüldüğünden her iki yanımızda ödeta kardan bir duvarla örülmüştü.

Bilmem, daha evvel size ne derece kuvvetli bir adam olduğumdan bahsetmişmiydim. Kollarım müthiş kuvvetlidir. En ağır şeyleri bile hiç sıkıntı çekmeden kolayca kaldırabilirdim.

Yapılacak başka bir şey olmadığını görünce atları arabadan çözdüm. Sonra arabanın altına girerek sırtımın üstünde yukarı kaldırdım. Araba sırtımda olduğu halde yolun kenarındaki setin üstüne çıktım; buradan ileri doğru yürüyerek öteki arabanın arkasına geçince tekrar yola indim. Tabiî bütün bunlar olup biterken araba hep sırtımda duruyordu.

Sonra tekrar eski yerimize döndüm. Bu sefer atlardan birini bir koltuğumun ötekini de öteki koltuğumun altına alarak onları da setin üstünden arka tarafa aşırdım. Atları yeniden arabaya koştuk ve yolumuza devam ettik.

★

DONAN SESLER

Biz böyle yol alırken ortalık karar mış geçe çökmüştü. Hava hâlâ buz gibiydi. Bir ateş yakarak ısınmağa çalıştık. Uşağım gündüz bir türlü öttüremediği borusunu ateşin yanına bırakmıştı. Bir parça ısındıktan sonra yanımızdaki yiyeceklerle karnımızı doyurmağa başladık.

Aradan çok geçmeden bir boru sesi duyuldu. Oldukça yakından gelen bu sesin ne olduğunu anlamak için etrafımıza bakınınca bir de ne görelim. Duyduğumuz sesler bizim bir türlü ötmiyen borudan gelmiyor mu! Kimse üflemediği halde boru kendi kendine nasıl çalabilirdi?

Biraz düşününce meseleyi anlamakta gecikmedim.

Daha evvel söylediğim gibi hava fevkalâde soğuktu. Uşağım boruyu öttürmek için üfleyince çıkacak bütün sesler soğuktan içeride donup kalmıştı. Yemeğe otururken uşağın boynunda asılı duran boruyu ateşin yanına bırakmıştı. Ateşin harareti boruyu ısıtmış, içinde donup kalan sesleri çözüp ortaya dökmüştü.

Bu olaydan sonra yolculuğumuzun devamınca her yemekten bir saat evvel uşağıma boruyu üfletiyorum. Tabiî ses çıkmıyordu. Yemeğe oturunca boruyu ateşin yanına koyduruyordum. Boru ısınınca bütün yemek devamınca bol bol müzik dinliyorduk. Tabiî evlatlarım, bizim yanımızda gramofon radyo yoktu ki. Hele bugünkü gibi portatif pilli radyolar aklımızdan bile geçmezdi.

☆ ☆

YELKENLİ

Deniz mavi, gök mavi,
Yakıyor kayaları güneş âlevi.
Süslüyor sanki martı gibi,
Sahilden ayrılan beyaz yelkenli.

Ayça ESENER

YAZISIZ

★

Küçüklerin Verdiği Ders

★

GENÇ kadın bebeğini uyuttuktan sonra akşam yemeği hazırlamağa başladı. Tarladan aç, yorgun dönecek kocasiyle kardeşi sofrayı hazır bulacaklardı.

Sebzeyi ayıklamağa oturan Liza dışarda bir erkek yürüyüşü duyunca şaşırdı : henüz tarladan dönme zamanı değildi. Pencereden dışarıya baktı. İyi giyimli, şehirli bir adam evi dikkatle süzerek kapıya doğru yürüyordu.

Liza pencereyi açarak,

— Kimi aradınız efendim? diye sordu.

Adam, derin bir dalgınlıktan kurtulmuş gibi birden silkindi.

— Şey... Bir şey soracaktım. Bir zamanlar bu evde bir kızcağızla küçük kardeşi oturuyorlardı galiba?... Liza güldü.

— Evet, oturuyorlardı. Şimdi de buradalar. Yalnız ikisi de büyüdü. Benden ve kardeşimden bahsediyorsunuz, değil mi?

— Öyle olmalı...

— Tabiî. Çünkü bu ev dedemizden kaldı. İçinde bizden başka oturan olmadı. Demek bizleri eskiden beri tanıyorsunuz. Büyüdük artık. Ben evlendim; kardeşim de askerliğini bitirdi döndü; nişanlandı.

Liza kapıyı açarak yabancıya içeri girmesini teklif etti.

— Kocamla kardeşim nerdeyse gelirler.

Adam bu daveti kabul etti. Pencerenin önündeki koltuğa otururken Liza, hayretle, adamın gözlerinin nemlendiğini gördü. Kısa bir sessizlik oldu. Nihayet adam, heyecandan titreyen bir sesle,

— İşte bu odada, yıllar önce, ikinci defa dünyaya gelmiştim... diye söze başladı.

Lizanın şaşkın, hatta ürkek bakışını görünce gülümsedi.

— Korkma kızım, deli değilim. Evinizde gördüğüm iyilik sayesinde nasıl kötü yoldan doğru yola döndüğümü anlatmak istiyorum.

— Ama ben sizi hatırlamıyorum.

— Dinle. Belki ben anlatınca hatırlayacaksın... On, on iki yıl önce kimsesiz, yersiz yurtsuz bir delikanlı - adına Jülyen diyelim - buralardan geçiyordu. Hastalanmış, bu yüzden işini kaybetmişti. Cılız, halsiz görünüşü yüzünden ona kimse iş vermek istemiyordu. O gün karnı da açtı... Köyden geçerken, okuldan dağılan çocuklara imrenerek bakıyordu. Hepsinin ellerinde çörek, simit veya ekmek peynir vardı. Açlığından başka bir şey düşünemiyen Jülyen elele tutuşmuş olarak yürüyen ve besbelli kardeş olan iki çocuğun peşine takıldı. Ellerinde mis kokan birer kıymalı börek vardı. İki küçük, adamın aç olduğunu bakışından anladılar. İstemesini beklemeden ikisi birden çöreklerini ona uzattılar. Karnını doyurduktan sonra Jülyen çocukların arkasından ayrılmadı. Niyeti kötü idi : o saatte hiç bir köylünün evde bulunmadığını biliyordu. İki küçük çocuğun evini kolayca soyabilecekti. Karnını doyurunca az çok canlanmış, kuvvetlenmişti. İki kardeş eve girip bütün kapıları kapadılar; Jülyen içeriye ancak pencerenin camını kırarak girebilirdi. Bir ağacın arkasına gizlenerek uygun bir zaman kollamağa başladı. O sırada kardeşlerin küçüğü masanın önüne oturdu, defterlerini, kitaplarını açarak çalışmağa başladı. Ablası, önce odayı topladı, sonra mutfağa geçerek, bir ev kadını becerikliliğiyle yemek hazırlamağa koyuldu. Bu çalışkan çocukları seyrederken Jülyenin kurduğu plân yavaş yavaş sislenmeğe başladı... Ortalık kararırken genç serseri bambaşka, tertemiz bir ruha sahip olmuştu. Evden uzaklaşarak, az ötede gördüğü bir taş yığını üzerine çöktü. ağlamağa başladı. İki çocuğun annesiyle babası oradan geçerken onu bu halde görünce evlerine götürdüler. Çocuklar Jülyeni hemen tanıdılar. Kız annesine yavaşça,

— Okuldan dönerken on rastlamıştık, dedi.

Jülyen birkaç ay bu iyi kalbli insanların yanında kaldı. İyileşti; onlarla birlikte çalıştı, yardım etti. Fakat ufak bir çiftlikte çok iş yoktu. Jülyen bu, iyiliksever aileye yardım etmekten ziyade yük olacaktı. Bunun için bir gün onu kurtaran iyi insanlarla vedalaşarak başka bir iş aramağa gitti. Artık ümitsizliğe düşmüyor, yarınından korkmuyordu. Birkaç çiftlikte çalıştıktan sonra hem tecrübeli bir çiftçi oldu, hem de birkaç kuruş para biriktirdi. Bir fırsatını bularak Kanadaya gitti. Birkaç yıl orada da çalıştı, iyi para kazandı. Nihayet memleketine döndü, çift çubuk sahibi oldu; evlendi

★

YAPI ve KREDİ BANKASI'nın

İkramiyeli Aile Cüzdanı

sizi de

bir ev sahibi

edebilir.

★

de.... Şimdi her namuslu insan gibi temiz bir hayat yaşıyor.

Adam sustu. Liza da ses çıkarmıyordu. Zaten yabancı bu hikâyeyi sanki ona değil, kendi kendine, yahut görünmeyen birtakım hayallere anlatıyordu. Fakat genç kadın dinledikçe, karşısında oturan yabancı adamın, yıllar önce böreğini verdiği, açlıktan avurtları çökmüş Jülyen olduğunu anlamıştı.

Jülyen ayağa kalktı.

— Kocanla kardeşini görmeden gitmek zorundayım kızım. Trenime pek az vakit kaldı. Evinizi ziyaret etmek en büyük emelimdi. Bir de kardeşinle senin ismini bana hatırlatmanı rica edeceğim.

— Liza ve Daniel.

— Çocuklarıma isimlerinizi koyacağım; ailemizde yaşayacaksınız. Yavrularıma, sokakta başı boş gezenlerden kaçınmak gerektiğini söyliyeceğim, ama onlara aç ve fakirlere karşı merhametle davranmalarını da öğreteceğim. Çünkü ben de bugünkü halimi sadece iki çocuğun iyiliğine borçluyum.

Jülyen, Lizanın elini sıkarak geniş adımlarla kasabaya giden asfalt yoldan yürüdü.

★

MERAKLI ŞEYLER

★ *İlk posta güvercini 1166 yılında Mısır ve Suriye hükümdarı Sultan Nureddin tarafından kullanılmıştır.*

★ *Yüz binlerce yıl önce yaşıyan dev gibi hayvanların sonradan yeryüzünden silinmelerine fareler sebeb olmuştur. O devirde türeyen fareler bu hayvanların yumurtalarını yemişler ve onların kökünü kazımışlardır.*

★ *Avustralyadaki bütün ballar zehirlidir. Çünkü arılar ekseriya, orada çok bulunan zehirli bir bitkiden bal alırlar. Bal umumiyetle balrengidir, fakat yeşil bal da vardır. Yeni Gine'deki ballar kırmızıdır.*

★ *En fazla yıldırım çeken ağaç kavaktır. Ondan sonra sırasile karaağaç, çam, kayın, armud, söğüd, diş budak, ıhlamur, elma, ceviz, kestane ve çınar gelir.*

★ *Dünyada en çok et yiyen memleket Arjantindir. Orada adam başına senede 100 kilo et sarfedilmektedir. Amerika senede 60 kilo ile ikinci olarak geliyor.*

★ *Kırmızı, karanlıkta kolaylıkla görülen bir renktir. Bunun için, hava alanlarında işaret olarak kırmızı lâmba kullanılır.*

YILLARDAN SONRA

— 3 —

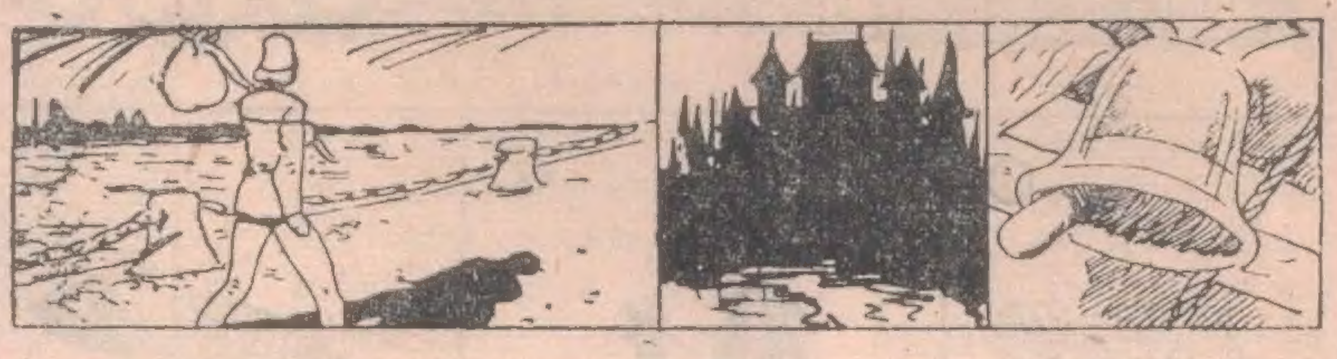

Tristanın bulunduğu sahildeki kule tahtadan küçük bir yapıydı. Fakat karşı taraftaki korkunç bir karaltı halinde göğe yükseliyordu. Kuleyi gören Tristan hakkında duyduklarını hatırlayınca tüylerinin ürperdiğini hissetti. Korka korka ilerledi.

Rıhtım boyunca yürüyerek, Luvr sarayını gördü. Artık şehirdeydi. Birdenbire Notredam kilisesinin en büyük çanı tekrar çalmağa başladı. Bu, ışık söndürme için ikinci ve son işaretti.

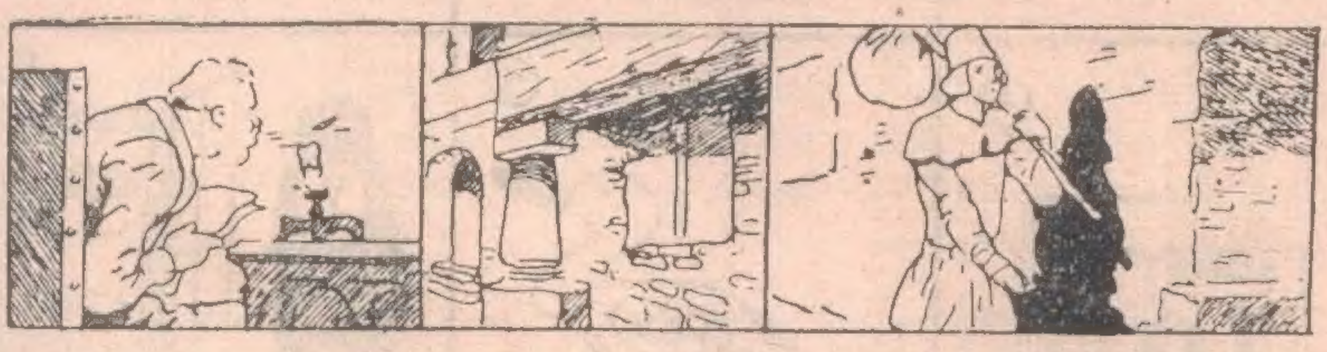

Ağır bir cezaya çarpılmamak için şehir halkı hiç vakit kaybetmeden ışıklarını söndürüyorlardı.

Koca Paris birkaç dakika içinde katran gibi simsiyah karanlığa büründü. Tristan bu karanlıkta yürümenin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu.

Fakat hangi kapıyı çalabilirdi ?. Çalsa bile, kimse açmıyacağı yüzde yüzdü. Çünkü şehir sokakları karanlık saatlerde hırsız ve eşkıya ile doluydu.

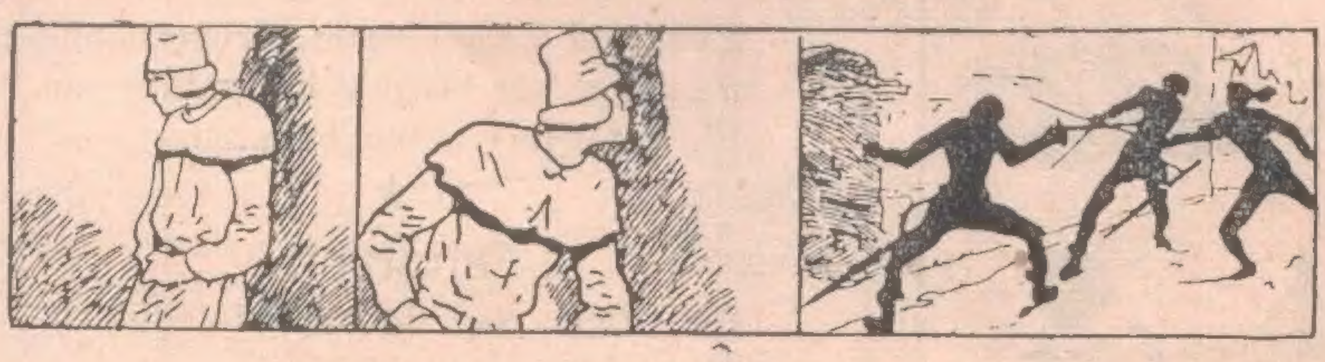

Tristan, bir evin duvarına yaslanarak geceyi nasıl geçireceğini düşünürken uzaktan birtakım gürültüler işitti.

Ev köşebaşında olduğu için çocuk karanlıktan faydalanarak başını gürültülerin geldiği tarafa uzattı. Şüphesi kalmadı: pek yakında bir yerde birkaç kişi kılıçla dövüşüyordu...

Kılıç şıkırtılarından sonra, «İmdat!.. İmdat..» diye acı çığlıklar duyuldu. Bu haykırışlar, dövüşün bir düello olmadığını, geçkmiş bir yolcunun gece haydutlarının saldırışına uğradığını gösteriyordu.

— Devam edecek —

YAPIŞIP KALMIŞ

Ali ilk olarak hayvanat bahçesine gidip beyaz benekli bir zürefa yavrusu görür ve yanında bulunan annesine merakla :

— Anneciğim bu hayvanın üzerine kar mı yağmış, böyle beyaz benekler yapışıp kalmış ? der.

NİÇİN YÜRÜRMÜŞ

Küçük bir çocuk uçağın havalanışını ilk defa annesiyle uçak meydanından geçerken görür ve annesine,

— Anne uçak havalanmadan önce niçin yürür ? der.

Annesi :

— Yerde olduğu için yürür.

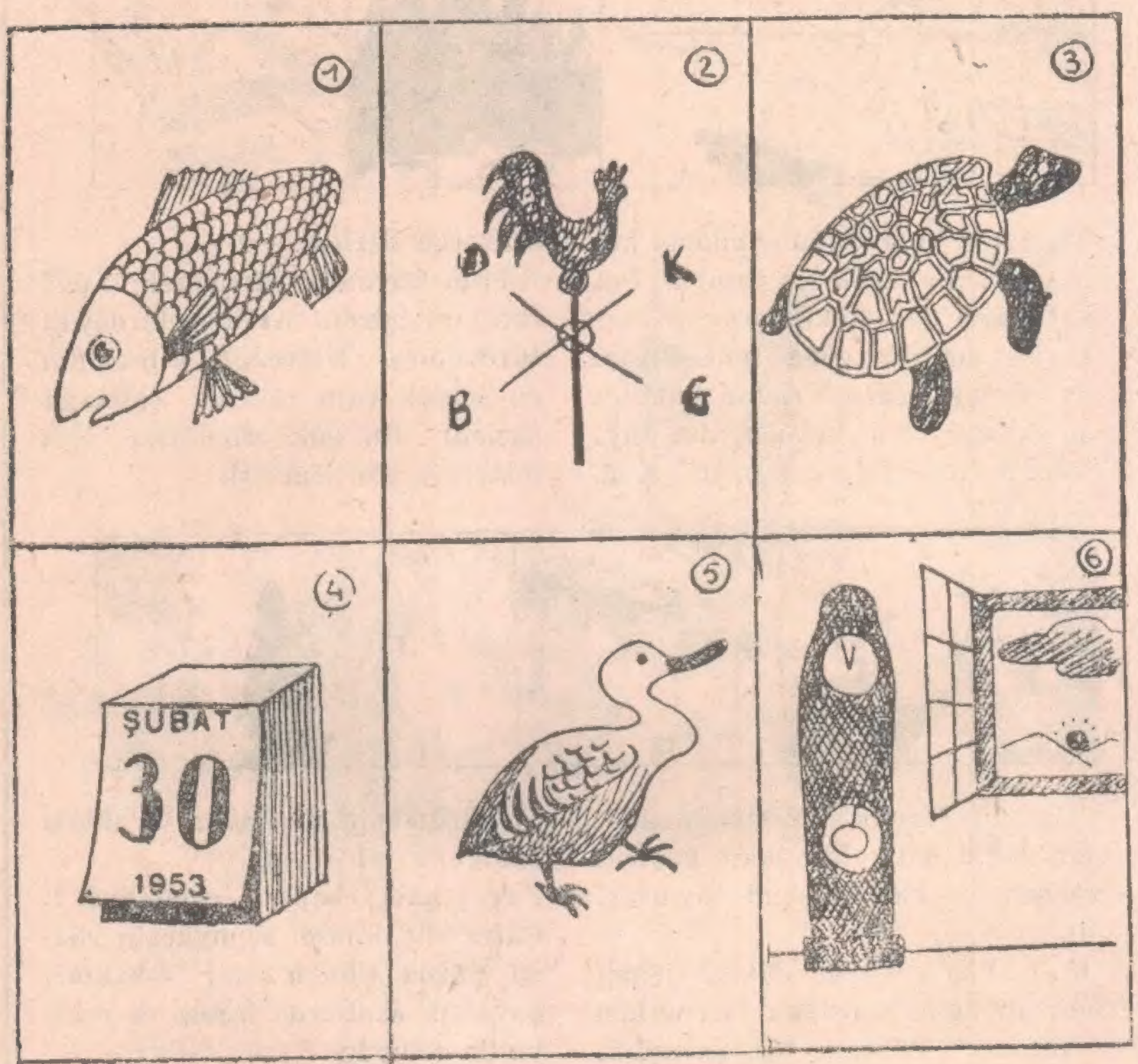

Yukarıda 7 tane resim görüyorsunuz. Bunların her birinde bir yalnış var. Bu yanlışları bulun bakalım.

★

BİLMECE

Bir fıçım var. İçinde iki türlü suyum var.

Yumurta.

★

Bulmaca, buldurmaca, el üstünde kaydırmaca.

Sabun.

GÖZ DOKTORUNDA

Doktor — Gözünüzdeki bu tuhaf değişikliği bir türlü anlamıyorum.

Hasta — Daima çapraz kelime bilmecesi yaparım doktorcuğum, bir gözüm soldan sağa, bir gözüm de yukardan aşağıya bakıyor da, ondan..

ANNE İLE YAVRU

Bu oyun için en aşağı on çocuk lâzımdır. Oyuncular karşılıklı iki sıra olurlar. Bir taraf anne, karşıki taraf da yavru olur. Bir numaralı anne, istediği bir hayvan ismi söyler, karşıki sıranın bir numaralı yavrusu hemen o hayvanın yavrusunun adını söylemeli. Meselâ, anne koyun deyince yavru da kuzu demeli. Eğer ismi yavru söyleyemezse, anne söylemeli. Yavrunun bilmediği ismi anne bilirse, anne tarafı bir sayı kazanır. Eğer anne de bilemezse, yavru bir sayı kazanır.

Hangi taraf çok sayı kazanırsa oyunu o taraf kazanır.

★

HESAP İŞİ

Küçük Perihan hesapta biraz zayıftı. Annesi bir ders öğretimi sırasında :

— Bak yavrum, o kadar kolay ki, dedi. Meselâ sen şimdi bir bakkalsın, ben de senden 150 kuruşluk yağ, 50 kuruşluk patates, 20 kuruşluk tuz alıyorum. Kaç kuruş vereceğim ?

Perihan gözlerini kırpıştırdı, alnını buruşturdu ve biraz sonra :

— Anneciğim, zarar yok, borcun olsun, yarın verirsın, dedi.

★

RADYODA JİMLASTİK DERSİ

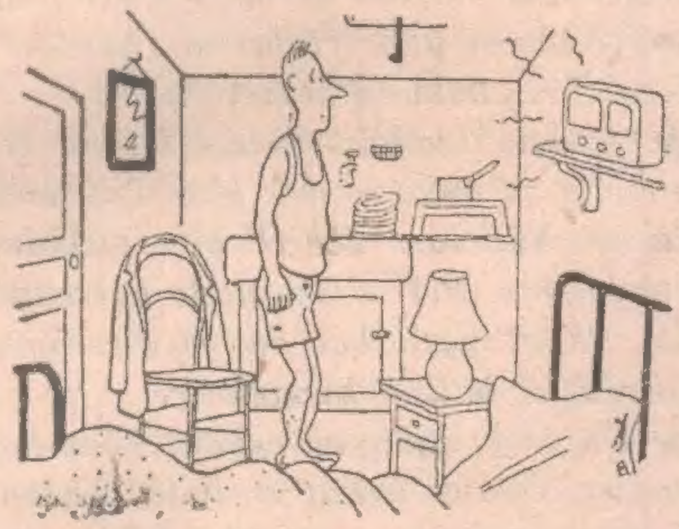

— Şimdi odanın içinde durmadan koşunuz.

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Manisa Milletvekili Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden : Şükrü Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 Sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 Sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 Sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek istiyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul.
Sekizinci yıl — 19 Şubat 1953 — Sayı : 334

ADANIN ESRARLI KÖŞKÜ

Yazan : Mad. H. Jiraud

Çeviren : Nihal Yalaza TALUY

Belgelerin ve boş arabanın muayenesi uzun sürmedi. Otomobil hududu geçti. Muduttan uzaklaştıkça yine hızını attırdı Karı kocada yapmacık neşelerinden eser kalmamıştı. Viktor, birdenbire, geniş asfalt yolu bırakarak bir fidanlık yoluna saptı. Etraf tenhaydı. Uzaktan bir karaltı belirdi. Bu, Viktorla Koranın bindikleri otomobilin eşiydi; rengi, biçimi, markası hep aynıydı. O sırada otomobilin yanında sabırsızlıkla gezinen adam yaklaşan arabaya birtakım işaretler yaptı. Sonra makîneye atlıyarak yavaş yavaş onlara doğru ilerledi.

İki erkek acele acele otomobil numaralarını değiştirirken Kora gül demetini öbür otomobilin penceresine yerleştirdi. Böylece yabancı adamın otomobilini, geldikleri otomobil haline soktular. Sonra kendi arabalarını orada bırakarak öbür arabayla tekrar geldikleri yolu tuttular.

Viktorla Koranın gidip dönüşleri arasında bir çeyrek saat ya geçmiş ya geçmemişti. Kulübenin önünde çay içen gümrük memuru, arkadaşına :

— A, mavili bayanın güllü otomobili yine bu tarafa geliyor ,dedi.

— Bir şey oldu, belbelli...

Ne olduğunu birazdan öğrendiler. Viktor makineyi durdurarak,

— Karım, yemek yediğimiz lokantada eşarpını unutmuş; dedi.

Kora yine neşeyle gülümsüyordu. Ama gümrük memurları genç kadının yüzüne dikkatle baksaydılar, ondaki telâş ve korkuyu kolayca sezerlerdi. Yarı yoldan dönen otomobili aramadan geçmesi için izin verdiler. Hudut kulübesi gözden kayboluncа Viktor arabayı olanca hıziyle karşılıktaki garaja götürdü. Kora derin bir «Ohh...» çekti.

Evde Aleksle Gregor, boş otomobilin dolu olanla değiştirilmesinin hikâyesini dinlemek istediler. Viktor anlattı ve,

— Kora unuttuğu eşarbı aramağa geldi!.. diye sözünü bitirdi.

Gülüştüler.

— İyi bir şey getirdiniz mi bari?

— Pek görmedik. Ama birinci defaki gibi değil. Gece gider garajdan alırız.

Karanlık iyice bastırdıktan sonra üç erkek sandalla sahile geçtiler. Otomobilin arkasındaki oturma yerlerinin altından büyük bir sandık çıkardılar. Sandığın içi her boy ve her çeşitte paketlerle doluydu. Ağır olanları Viktor taşıyor; Aleksle Gregor daha hafiflerini alıyordu. Eşyanın son partisini sandala yerleştirirken birdenbire karşılarına gecikmiş bir yolcu çıkıverdi.

İşlerini başkalarına sezdirmek istemiyen üç ahbap adama fena halde kızdılar. Gregor,

— Hey balıkçı baba, bu saatte umacılar gibi ne dolaşıyorsun ortalıkta! diye çıkıştı.

Adamcağızın cevabı hazırdı :

— Biz balıkçılar her saatte su başında bulunuruz. Kayıklarımızı, ağlarımızı dolaşırız... Hoşça kalın.

Domeniko Baba kıskıs gülerek kulübesine doğru yürüdü.

Yaşlı balıkçı, kulübenin kapısını kapadıktan sonra her yeri dolaştı. Sanki kulübede birisini bulmağı umuyordu. Fakat kimse yoktu. Domeniko Baba ışık yakarak masanın başına geçti. Çekmeceden kâğıt, kalem ve mürekkep şişesini çıkardı. Bir mektup yazmağa başladı :

«Aziz kardeşim! Anladığıma göre, epey havadis var..» Domeniko Baba çekmeceden aldığı bir telgrafı çıkarıp dikkatle okudu. Telgraf kısaydı : «Kardeşim bir iş buldum. Habersiz bırakma.»

İhtiyar balıkçı düşüne düşüne, kelimeleri arıya arıya, pek yavaş yazıyordu. Mektubunu bitirdikten sonra memnuniyetle ellerini uğuşturdu. Kardeşinin bu mektuba sevineceğinden emindi. Yalnız verdiği havadislerde eksiklik vardı : Adadaki köşk hakkında haber toplıyamamıştı.

★

Üç erkek adaya döndüler ve birkaç gün önceki gibi getirdikleri eşyayı köşke taşıdılar. Yine pencereleri, kapıları sımsıkı kapıyarak eşyayı tavan arasına yerleştirdiler.

İşini bitiren Viktor tavanın kapağını kapattı, fakat inmeğe başlayıp ilk adımı atarken, ayağı boşa gitti. Viktor, ayakları basamaklara takıla takıla koca merdivenle beraber devrildi, acı bir çığlıkla yere serildi.

Kora ile Gregor onu merdivenin altından kurtarmağa çalışıyordu. Aleks,

— Ağabey, yaralandın mı, neren ağırıyor? diye soruyor, bir yandan da sağlam koluyla ağabeyisini kaldırmağa uğraşıyordu.

Viktor ıstıraptan yüzü sararmış bir halde kımıldanamıyordu. Dişleri arasından,

— Ölmedim ama, ayağım kırıldı her halde... diye mırıldandı. Dayanılmaz bir acı...

Bununla beraber şef, vazifesini unutmuyordu :

— Gregor, merdiveni daya ve tavanın kapağını iyice örtt. Sonra el birliğiyle beni yatağıma taşıyın. Aleks gidip bir doktor getirsin.

Kora, âdeta korkuyla,

— Doktoru buraya mı getirsin? diye bağırdı.

— Tabiî. Sakat kalacak değilim. Doktorla gevezelik etmezseniz, kim olduğumuzu nerden bilecek?

Kora, cılız bir çocuk olan Gregor ve tek kollu Aleks yaralının büsbütün ağırlaşan vücudunu kaldıramadılar; sürükleyerek odasına götürdüler. Adam, yatağına yatırılıp soyuluncaya kadar duyduğu acılardan iki kere kendini kaybetti.

— Devam edecek —

PERİLİ EV

Çizen: MISTIK

Doğan Kardeş

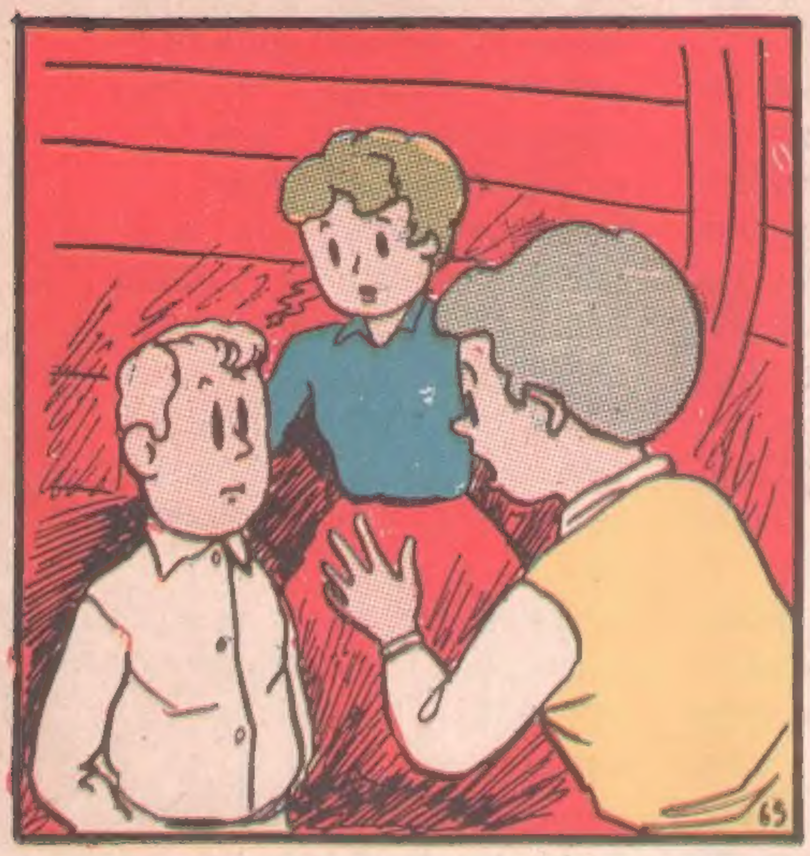

Memişle Ayşe buradan kurtulmak için bir çare arıyorlardı.

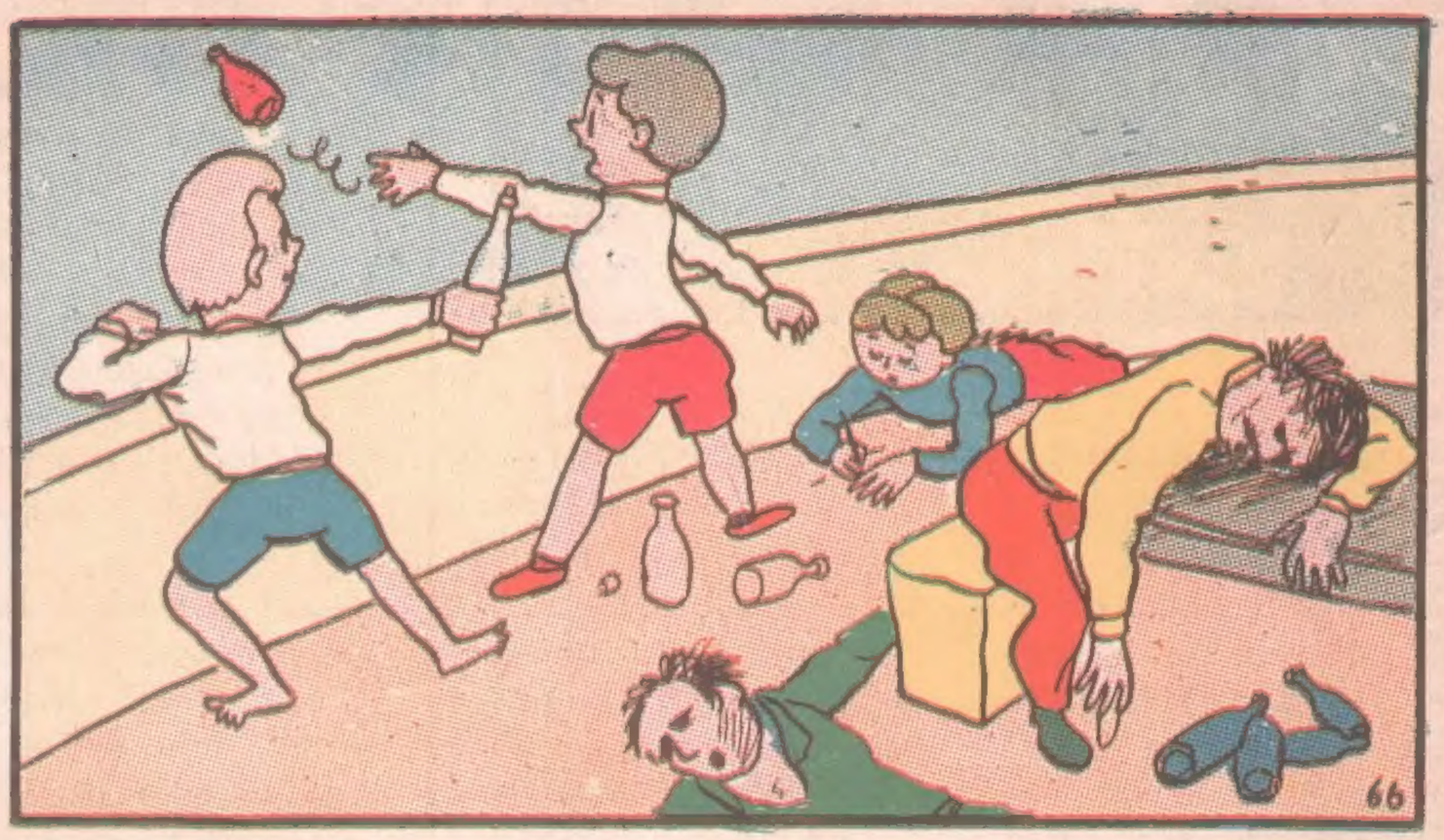

Adamların içip içip sızdığı bir gece şişelere mektuplar koyup denize attılar. Bu mavnadaki adamlar kanuna aykırı işler yapıyorlardı.

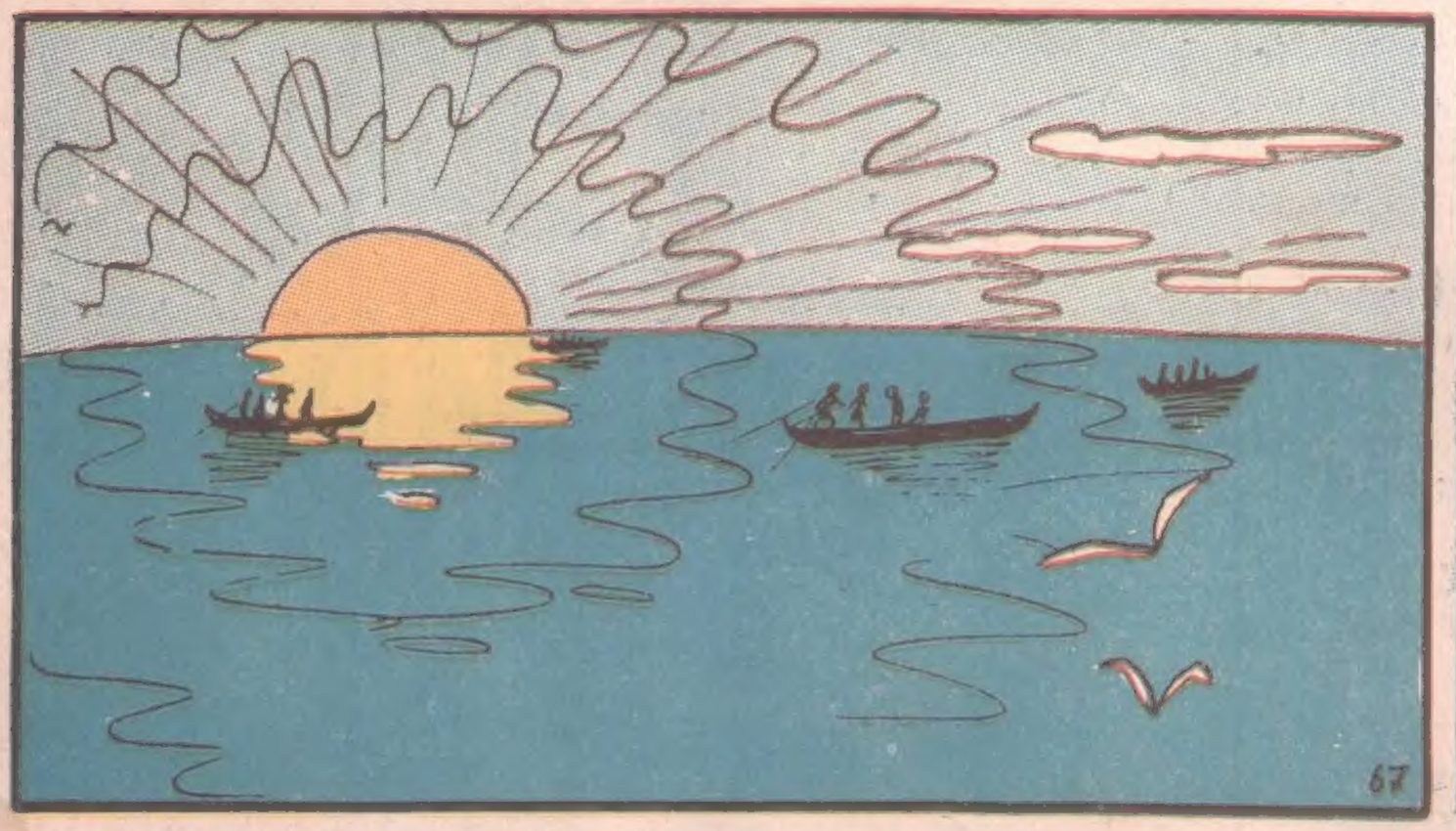

Balıkçılar sabahleyin ağlarına bir şişe takıldığını gördüler. Şişenin içindeki kâğıdı okuyunca hayret içinde kaldılar.

Hemen kasabaya gidip şişeyi ve mektubu polise verdiler.

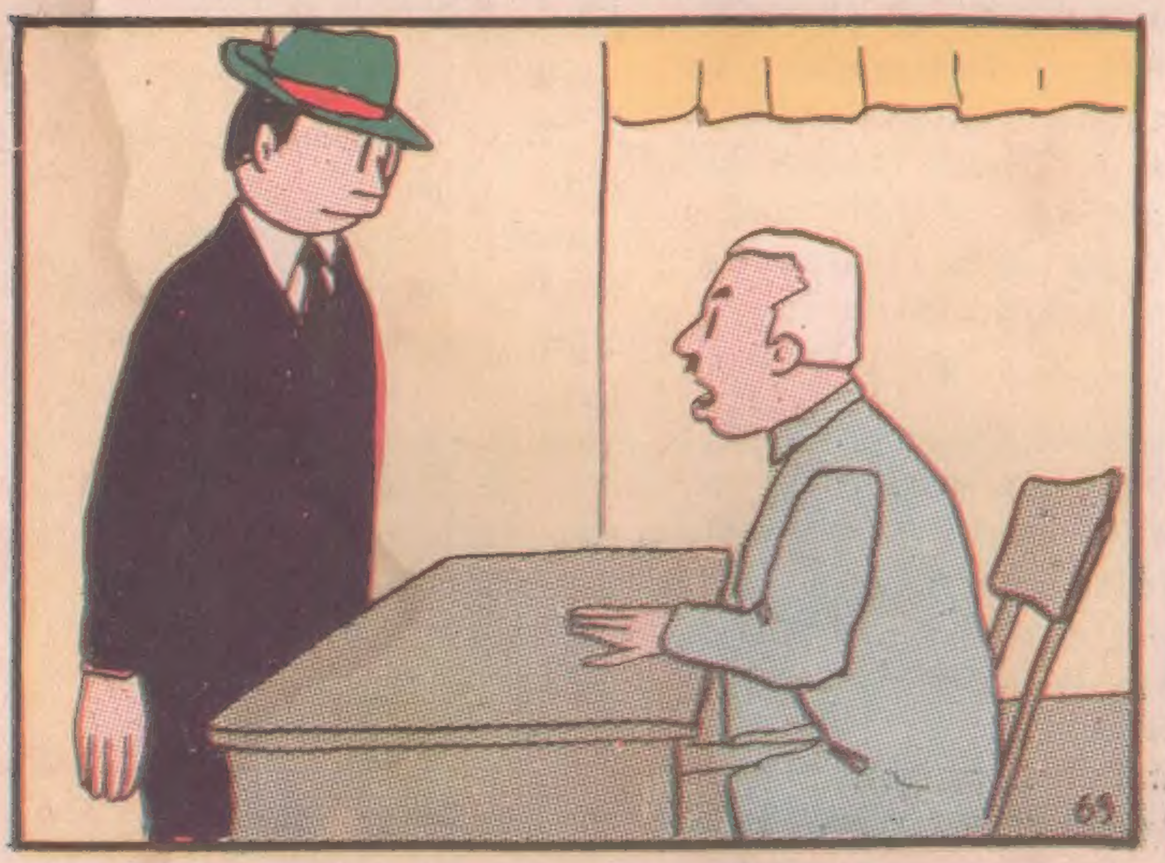

Avni bey adamlarını çağırdı, «Çocuklar bir mavnada hapismişler, derhal kurtarmağa gidelim» dedi.

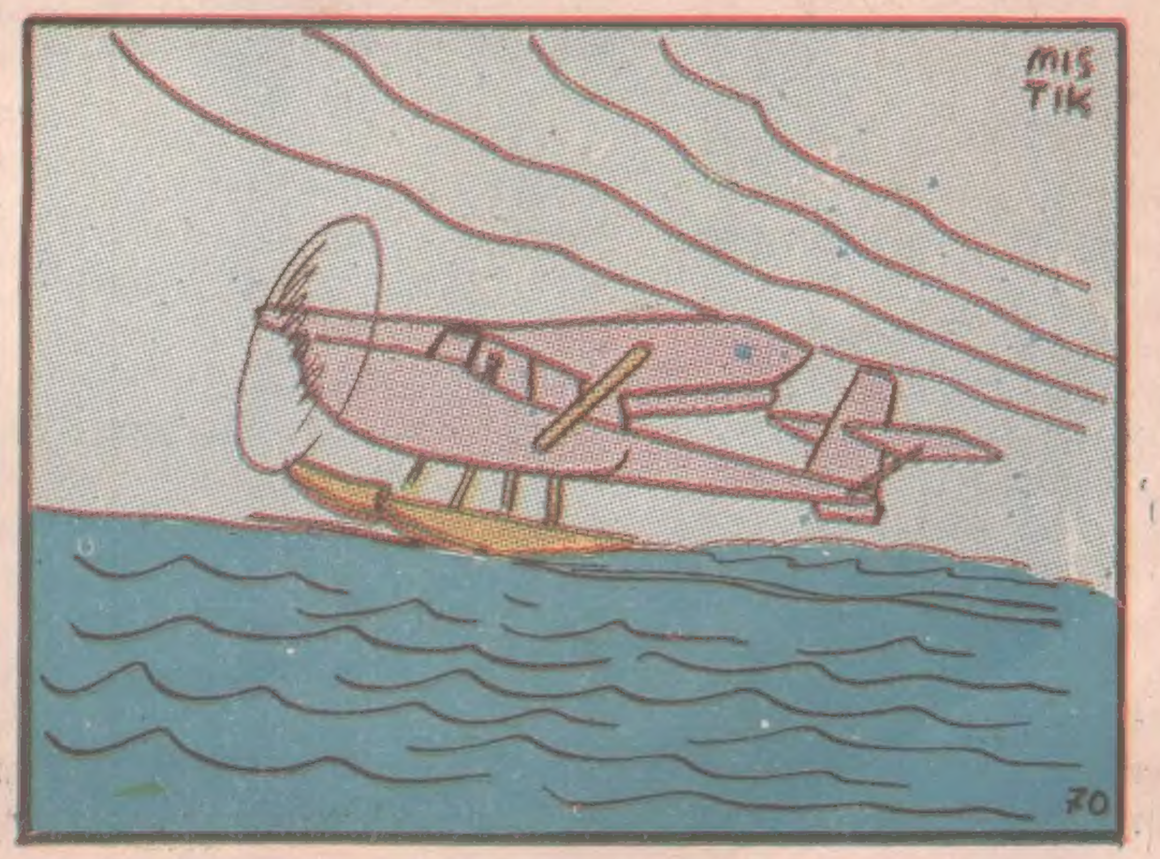

Hemen bir deniz uçağına binerek haydutların mavnasını aramağa başladılar.

— Devam edecek —